

Lá Thư Mục Vụ

Trong văn hoá của chúng ta, chỗ ngồi rất quan trọng, nhất là trong những nơi công cộng như ăn cỗ ở đình làng hay trong những dịp hiếu hỉ. ‘Chiếu trên chiếu dưới’ phân định vị trí xã hội của người ngồi ở đó và các phần ăn cũng khác nhau giữa những người ngồi ở chiếu trên hay chiếu dưới do đó mới có câu tục ngữ ‘Một miếng giữa làng, bằng một sàng xó bếp’. Từ đó phát sinh ra việc mua quan bán tước. Người ta trả tiền để mua chức nhiều, chức xã, hay lý trưởng, chánh tổng, để có vị trí chỗ ngồi ở trên chỗ ‘mâm cao cỗ đầy’, không phải chỉ vì muốn được ăn ngon hơn người khác, mà còn là vì muốn được ‘nở mày nở mặt’ hơn người khác.

Điều này không phải chỉ có trong văn hoá của chúng ta, mà còn rất phổ thông trong hầu hết các nền văn hoá. Như trong bài Phúc Âm hôm nay khi Chúa Giêsu được mời dự tiệc ở nhà của thủ lãnh các người biệt phái, Ngài để ý thấy họ cũng dành nhau ngồi ở chỗ nhất, nên Ngài mới kể dụ ngôn để dạy họ bài học khiêm nhường. Người biệt phái luôn coi họ là gương mẫu đạo đức để người khác phải noi theo. Vậy mà trong tiệc cưới Ngài thấy họ tranh nhau ngồi chỗ danh dự, chứng tỏ rằng họ là những người kiêu căng, phù phiếm và ích kỷ. Họ tới dự tiệc không phải làm để tạo thanh danh cho chủ tiệc mà là để vinh danh chính họ. **Không thể có lòng đạo đức thực sự nếu không có lòng khiêm nhường thực sự** vì ‘Hễ ai nhắc mình lên, sẽ phải hạ xuống, và ai hạ mình xuống sẽ được nâng lên’ (Lc 14, 11).

Có một câu chuyện hay như sau:

Ngày kia, ông thị trưởng của một thị trấn, mời toàn thể dân chúng trong thị trấn đến dự tiệc. Giữa những người đến dự tiệc, có một người rất đặc biệt tên là Daniel. Ông ta là một học giả lớn và là một người khôn ngoan. Nhưng ông ta rất khiêm tốn và không thích được khen ngợi. Khi ông tới, theo như lối ứng xử thông thường, viên thị trưởng mời ông ngồi vào bàn trên cùng. Nhưng ông Daniel cảm ơn và nói ông muốn ngồi với những người nghèo ở bàn cuối gần cửa ra vào. Rồi ông ngồi vào bàn ấy.

Khi những vị khách danh dự khác đến, viên thị trưởng mời họ ngồi bất cứ chỗ nào họ thích. Nhưng tự nhiên, ai cũng chọn ngồi vào bàn trên cùng. Và thị sảnh dần đầy kín người, cuối cùng chỉ còn một chỗ duy nhất ở bàn cuối cùng còn trống. Phút cuối, có một vị khách danh dự đến trễ. Viên thị trưởng không còn cách nào khác là mời ông ta ngồi vào chỗ trống duy nhất đó.

‘Đây là bàn chót cùng’, vị khách cự nự.

‘Không phải, đây là bàn trên cùng’, ông thị trưởng trả lời.

‘Ông nói sao? Tôi không hiểu’ vị khách ngạc nhiên hỏi lại.

‘Vì bất cứ bàn nào mà ông Daniel ngồi, đó là bàn trên cùng’ ông thị trưởng trả lời.

Câu chuyện trên cho chúng ta một bài học là: không phải chỗ ngồi làm cho người ta được vinh dự, nhưng chính người ngồi ở đó mới làm cho chỗ ấy trở thành chỗ danh dự. Chúng ta không biết Chúa Giêsu ngồi ở bàn nào trong bữa tiệc của người biệt phái trong phúc âm tuần này, nhưng bất cứ Ngài ngồi ở đâu, chỗ đó là chỗ danh dự.

Hơn nữa theo kinh nghiệm ở đời, ta giỏi sẽ có người khác giỏi hơn ta. Có nhiều người muốn đốt bộ vợt tennis, sau một ngày tham dự giải quần vợt quốc tế. Nhiều người quyết định không bao giờ trình diễn trước công chúng nữa sau khi nghe một nhạc sư trình tấu. Nhiều nhà giảng thuyết cảm thấy xấu hổ muốn độn thổ sau khi nghe bài giảng của một vị thánh. Và nếu chúng ta đặt cuộc đời mình bên cạnh đời của vị Chúa của toàn thể các cuộc đời tốt lành, nếu chúng ta nhìn ra sự bất xứng của chúng ta khi đối chiếu với ánh sáng trong ngần của Ngài, thì sự tự cao của chúng ta sẽ chết lịm, và sự tự mãn của chúng ta sẽ tự bốc hơi.

Khiêm tốn là đặc tính của các vĩ nhân. Chỉ những người kém cỏi mới tự coi mình là cái rốn của vũ trụ. Bất kể kiến thức của chúng ta rộng bao nhiêu, so với những cái chúng ta chưa biết thì cũng giống như một giọt nước trong đại dương. Bất kể chúng ta thành đạt tới đâu, so với những cái chúng ta chưa đạt được, cũng chỉ như muối bỏ bể. Bất kể chúng ta cảm thấy mình quan trọng thế nào, khi cái chết lấy chúng ta ra khỏi cuộc đời này, hay khi chúng ta rời khỏi chức vụ mình đang nắm giữ, thì cuộc đời vẫn thế và công việc chúng ta làm vẫn được tiếp tục, và trái đất này vẫn mãi vẫn xoay.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh